

Sygn. akt I C.428/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant st. sekr. sądowy Krystyna Korczyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

p/ko M. B. (1), M. B. (2)

o zwolnienie od egzekucji

I. zwalnia od egzekucji wiertarkę wielowrzecionową (...)typ (...)o wartości szacunkowej 6.000 zł., piłę formatową (...)rok. prod.2007 o wartości szacunkowej 15.000 zł., odciąg wiórów i pyłów (...)rok. prod. 2007 nr fabr. (...)o wartości szacunkowej 2.000 zł., wiertarkę kolumnową T. (...)VT o wartości szacunkowej 200 zł. , samochód dostawczy P. (...)nr rej. (...)o wartości szacunkowej 3.000 zł., piłę tarczową S.o wartości szacunkowej 150 zł. zajęte w dniu 22 maja 2012 r. w G.przy ul. (...)przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej Alberta Masternaka w sprawie Km (...)z wniosku wierzycieli M. B. (1)i M. B. (2)przeciwko dłużnikowi R. N.;

II. zasądza od pozwanych M. B. (1), M. B. (2) solidarnie na rzecz powódki M. C. kwotę 2.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje uiścić pozwanym M. B. (1), M. B. (2)

solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Ś. Ś.) kwotę 817,50 zł. tytułem brakującej opłaty od pozwu, od której powódka została zwolniona.

Sygn. akt. I C 428/12

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2012 r. powódka M. C.wystąpiła do tutejszego Sądu z pozwem przeciwko pozwanym M. B. (1)i M. B. (2)o zwolnienie spod egzekucji ruchomości o łącznej wartości szacunkowej 26.350,00 zł. zajętych dnia 22 maja 2012 r. w nieruchomości położonej w G.przy ul. (...)przez Komornika Sądu Rejonowego w Ś. Ś.(...)w ramach egzekucji Km (...), a mianowicie 1) wiertarki wrzecionowej (...)typ (...), 2) piły formatowej (...)rok prod. 2007, 3) odciagu wiórów i pyłów (...)rok prod. 2007, 4) wiertarki kolumnowej (...)Model (...), 5) samochodu dostawczego P. (...)o nr rej. (...), 6) piły tarczowej (...)oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych solidarnie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Swoje stanowisko powódka uzasadniała tym, że zajęte przez Komornika Sądu Rejonowego w Ś. Ś.(...)w ramach egzekucji prowadzonej z wniosku wierzycieli M. B. (1)i M. B. (2)przeciwko R. N.pod sygn. akt KM (...)rzeczy ruchome stosownie do zawartej pomiędzy M. C.a R. N.w dniu 6 stycznia 2009 r. umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia stały się przedmiotem zastawu na rzecz powódki do dnia 31 grudnia 2014 r. tj. do dnia zwrotu udzielonej przez powódkę R. N.pożyczki w kwocie 50.000 zł. Z powyższego powódka wywodziła, że

przeprowadzenie egzekucji i sprzedaż wymienionych nieruchomości naruszałyby jej prawa, w związku z czym w jej ocenie przedmiotowe powództwo było konieczne.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwani zaprzeczyli stanowisku powódki, jak również zakwestionowali przedstawione przez powódkę środki dowodowe. W pierwszej kolejności pozwani wskazali, że zabezpieczeniem udzielonej przez powódkę pożyczki R. N. jest prawo własności ruchomości oznaczonych jedynie co do gatunku. Okoliczność ta wynika z braku załącznika do umowy przewłaszczenia, o którym stanowi § 1 pkt. 2 umowy przewłaszczenia. Powódka przedłożyła natomiast załącznik do umowy pożyczki, który nie jest datowany i brak w nim odesłania do jakiej umowy pożyczki został sporządzony zaś sama umowa pożyczki z dnia 9 stycznia 2009 r. nie kreuje w swojej treści żadnego załącznika. Wskazany w umowie przewłaszczenia załącznik został zatem sporządzony wadliwie i należy odmówić mu mocy dowodowej. W ocenie pozwanych powyższe okoliczności powinny prowadzić do stwierdzenia, że nie istniały przeszkody do zajęcia ruchomości oznaczonych co do gatunku objętych umową o przewłaszczenie na zabezpieczenie, które w chwili zajęcia nadal pozostawały we władaniu dłużnika. Nadto z ostrożności procesowej pozwani podnieśli zarzut pozorności z art. 83 § 1 k.c. zarówno wobec umowy pożyczki, jak i umowy przewłaszczenia. W ocenie pozwanych wysoce prawdopodobne jest, że strony umowy pożyczki oraz umowy przewłaszczenia nie miały zamiaru wywołać jakichkolwiek skutków prawnych. Powódka w żaden sposób nie wyjaśniła skąd zaczerpnęła środki na udzielenie relatywnie wysokiej pożyczki przyjacielowi rodziny. Nadto pozwani wskazali, że w przypadku, gdyby R. N. w rzeczywistości uzyskał środki z przedmiotowej umowy, to nigdy nie doszłoby do sporu z pozwanymi. Pozwani podnieśli także, że w przypadku, gdyby do zawarcia umowy pożyczki doszło po dniu 20 lutego 2009 r., to nie mogłaby ona wobec nich wywoływać skutków prawnych ze względu na brzmienie art. 307 § 3 k.c. Na marginesie pozwani zwrócili uwagę Sądu, na okoliczność bezprzedmiotowości postępowania, z uwagi na wszczęcie postępowania karnego wobec R. N. o czyn zabroniony z art. 300 § 2 k.k., oraz okoliczność, że R. N. fakt zawarcia umowy cywilnoprawnej z powódką powinien zgłosić do odpowiedniego organu podatkowego, a tego nie uczynił.

W toku postępowania powódka zaprzeczyła zarzutom i twierdzeniom podniesionym przez pozwanych. Po pierwsze powódka wskazała, że umowy z dnia 6 stycznia 2009 r. zostały zawarte pomiędzy osobami fizycznymi nieposiadającymi odpowiedniej wiedzy prawniczej, czy też stałej praktyki w tym zakresie. Niemniej biorąc pod uwagę tożsamość czasową obu umów, jak również treść zeznań świadka R. N. trudno podzielić twierdzenia pozwanych, iż strony umowy nie wykreowały przedłożonego w sprawie załącznika jak również braku jego mocy dowodowej. Po drugie powódka nie zgodziła się z zarzutem pozorności umów z dnia 6 stycznia 2009 r. Na poparcie braku zastosowania w niniejszej sprawie art. 83 § 1 k.c. powódka podniosła okoliczność, że nie można mówić o tym, że zawarcie pomiędzy nią a R. N. umowy pożyczki i przewłaszczenia miała wyrzucić odpowiedni skutek względem pozwanych, skoro ich wierzytelność powstała co najmniej w rok po tym zdarzeniu, a sam nakaz zapłaty przeszło dwa i pół roku później. Przeczą temu również potwierdzenia dokonanych płatności częściowej spłaty pożyczki. Nadto powódka wskazała, że w 2009 r. posiadała znaczne środki finansowe, które uzyskała w zamian za pomoc swojemu ojcu w prowadzeniu dobrze prosperującej firmy oraz w związku z umowami ubezpieczenia. Powódka także nie zgodziła się z zarzutem ukrycia ruchomości objętych zastawem i egzekucją albowiem odmienne okoliczności wynikają z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Rejonową w Ś. Ś.1 Ds (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 stycznia 2009 r. powódka M. C. jako pożyczkodawca zawarła w zwykłej formie pisemnej z R. N. jako pożyczkobiorcą umowę pożyczki kwoty 50.000 zł. na okres do dnia 31 grudnia 2014r. Pożyczkobiorca z chwilą podpisania umowy pokwitował odbiór całej kwoty pożyczki (§ 1 i 3 umowy). Jednocześnie w dniu 6 stycznia 2009 r. strony umowy pożyczki zawarły umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie wskazując w § 1 pkt. 2, że w celu zabezpieczenia wierzytelności pożyczkodawcy z tytułu udzielonej w dniu 6 stycznia 2009 r. pożyczki w wysokości 50.000 zł. pożyczkobiorca przenosi na pożyczkodawcę własność rzeczy ruchomych wymienionych w załączniku do niniejszej umowy o ogólnej wartości 50.000 zł. Jeżeli w określonym w umowie terminie pożyczka zostanie spłacona przeniesienie własności traci moc i pożyczkobiorca staje się z powrotem właścicielem tych rzeczy.

Pożyczkodawca zezwolił pożyczkobiorcy na bezpłatne używanie oddanych mu w tym celu rzeczy do czasu całkowitej spłaty pożyczki lub do chwili otrzymania przez pożyczkobiorcę pisemnego żądania zwrotu użyczonych rzeczy w związku z niespłaceniem pożyczki w terminie. (§ 1,3,4 umowy) Strony umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie sporządziły również załącznik zawierający spis rzeczy ruchomych w tym m. in. piły tarczowej (...)– Nr (...), wiertarki wielowrzecionowej (...)–Nr – (...), odciągu do wiórów i pyłów – (...)– Nr – (...)/ Nr kat. (...), wiertarki stołowej – (...), piły tarczowej ukońcicy – (...)(...), (...)5 (...)rok produkcji 1999.

Dowody: oryginał umowy przywłaszczenia z dnia 06.01.2009 r. – k. 121-121 odw.

oryginał umowy pożyczki z dnia 06.01.2009 r. wraz z załącznikiem – k. 122-123

umowa pożyczki wraz z załącznikiem z dnia 06.01.2009 r. – k. 13-14

Przed datą zawarcia umowy pożyczki z dnia 6 stycznia 2009 r., powódka знаła się z pożyczkobiorcą od około 10-11 lat. O ewentualnym zawarciu umowy, jej strony rozmawiały już w 2007 r. Powódka w 2007 r. otrzymała kwotę 67.220,92 zł. w związku z zawartą dnia 20 sierpnia 1986 r. polisą ubezpieczenia zaopatrzenia dzieci i kwotą tą nadal dysponowała w 2009 r. Powódka w chwili podpisywania umowy pożyczki z R. N. wiedziała, że uzyskane środki są mu potrzebne na cele związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. R. N. uzyskane środki chciał bowiem przeznaczyć na otworzenie i modernizację hali oraz na oprzyrządowanie do maszyn. Niemożliwość pokrycia wydatków z środków własnych wynikała z problemów z płynnością finansową u pożyczkobiorcy, które z kolei związane były z koniecznością przeniesienia miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Sam pożyczkobiorca po zawarciu umowy z powódką nie dokonał odpowiednich rozliczeń z organami skarbowymi z tytułu podjętej czynności cywilnoprawnej.

Dowody: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009 – k. 94-99

informacja o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2009 – k. 100-101

wydruk z podsystemu kontrola zeznania podatkowego PIT-36 i załącznik PIT/B za 2009 r. – k. 104-105

polisa nr (...) – ubezpieczenie dzieci z dnia 20.08.1986 r. – k. 139-140 odw.

pisma (...) S.A. (x2) z dnia 08.02.2007 r. – k. 141-142

zeznania świadka R. N. – k. 80-83

przesłuchanie powódki – k. 147 – 149

R. N. dokonał częściowej spłaty zobowiązania wynikającego z zawartej z powódką umowy pożyczki z dnia 6 stycznia 2009 r. przekazując powódce w dniu 20 marca 2010 r. kwotę 3.000 zł, w dniu 23 października 2010 r. kwotę 4.000 zł., w dniu 14 maja 2011 r. kwotę 2.000 zł.

Dowody: trzy odpisy potwierdzeń dokonanych częściowych wpłat ze strony pożyczkobiorcy

R. N. do rąk M. C. z dnia 14.05.2011 r., 23.10.2010

r., 20.03.2010 r., tytułem częściowej spłaty udzielonej mu przez powódkę pożyczki – k. 119-120

W grudniu 2010 r. R. N. zawarł z M. B. (1) i M. B. (2) umowę sprzedaży, na mocy której dokonał zakupu mebli kuchennych ze stali nierdzewnej za kwotę 31.000 zł, z czego zapłacił kwotę 10.000 zł.

Dowód: przesłuchanie pozwanego M. B. (2) k. 149-150

W dniu 23 kwietnia 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. Ś.(...)na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie V Wydział Gospodarczy z dnia

8 lipca 2011 r. sygn. V (...) wszczął przeciwko dłużnikowi R. N. postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM (...). W ramach podjętych czynności Komornik Sądowy dokonał w dniu 22 maja 2012 r. w nieruchomości położonej w G. przy ul. (...) zajęcia ruchomości, w tym ruchomości określonych jako: 1) wiertarka wielorzecionowa (...) typ (...), 2) piła formatowa (...) (...) rok prod. 2007, 3) odciąg wiórów i płynów (...) rok prod. 2007 nr fabr. (...), 4) wiertarka kolumnowa (...) Model (...), 5) piła tarczowa (...), 6) samochód dostawczy P. (...) nr rej. (...).

Dowód: akta egzekucyjne Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś. Ś.

(...) KM (...) w tym protokół zajęcia ruchomości z dnia 22 maja 2012 r. – w załączeniu akt

Powódka o przedmiotowym zajęciu została zawiadomiona ze skutkiem na dzień 8 czerwca 2012 r. W dniu 2 lipca 2012 r. powódka wystąpiła do pozwanych z żądaniem zwolnienia wymienionych rzeczy spod egzekucji i do R. N. ze stosownym zawiadomieniem. Pozwani nie przystali na żądania powódki. Pożyczkobiorca nie zaprzeczył zgłaszanemu prawu powódki.

Dowody: akta egzekucyjne Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś. Ś.

(...) KM (...) – w załączeniu akt

zawiadomienie osoby trzeciej o zajętych ruchomościach z dnia 31.05.2012 r. – k. 11

obwieszczenie o licytacji ruchomości z dnia 31.05.2012 r. – k. 12

żądanie zwolnienia rzeczy należących do M. C. spod egzekucji komorniczej z dnia 27.06.2012 r. skierowane do M. B. (1) wraz z potwierdzeniem nadania – k. 18-19, 21

żądanie zwolnienia rzeczy należących do M. C. spod egzekucji komorniczej z dnia 27.06.2012 r. skierowane do M. B. (2) wraz z potwierdzeniem nadania – k. 16-17, 21

zawiadomienie o zajęciu rzeczy ruchomych należących do M. C. spod egzekucji komorniczej i wniesieniu pozwu z dnia 27.06.2012 r. skierowane do R. N. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 20-21

przesłuchanie pozwanego M. B. (2) – k. 149-151

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2012 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ś. Ś. umorzył śledztwo w sprawie udaremnienia w dniu 11 lipca 2012 r. w G. gmina M. wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w D. z dnia 8 lipca 2011 r. sygn. akt V (...) i uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli M. B. (1) i M. B. (2) poprzez usunięcie ruchomości zajętych w toku postępowania egzekucyjnego przez R. N. tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Dowód: akta sprawy 1 (...) Prokuratury Rejonowej w Ś. Ś.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Zgodnie z art. 841 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o tym naruszeniu, chyba że inny termin przewidziany jest w przepisach odrębnych. Z powództwem o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji występuje się przeciwko wierzycielowi oraz przeciwko dłużnikowi, o ile dłużnik zaprzecza jego prawo. Z tak zrekonstruowanej normy wynika szereg warunków, których dopiero łączne spełnienie pozwala uwzględnić powództwo ekscydencyjne. W ocenie Sądu warunki te w niniejszej sprawie zostały spełnione.

Po pierwsze powódka złożyła pozew w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się naruszeniu jej prawa, czego pozwani nie kwestionowali i co pozostaje w zgodzie z art. 841 § 3 k.p.c. Należy bowiem uznać, że powódka o zajęciu ruchomości dowiedziała się z zawiadomienia, które zostało jej doręczone w dniu 8 czerwca 2012 r., przy czym powództwo w niniejszej sprawie wniesiono w dniu 8 lipca 2012 r. Zgodnie zaś z art. 112 zd. 2 ab initio k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu.

W ocenie Sądu spełniona została także przesłanka naruszenia prawa powódki poprzez skierowanie egzekucji do 1) wiertarki wrzecionowej (...)typ (...), 2) piły formatowej (...)rok prod. 2007, 3) odciągu wiórów i pyłów (...)rok prod. 2007, 4) wiertarki kolumnowej (...)Model (...), 5) samochodu dostawczego P. (...)o nr rej. (...), 6) piły tarczowej (...), będących własnością powódki do czasu całkowitej spłaty przez R. N. udzielonej mu pożyczki (art. 841 § 1 k.p.c.).

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie w postaci dokumentów, zeznań świadka R. N. i przesłuchania powódki wynika, że pomiędzy powódką a R. N. w dniu 6 stycznia 2009 r. doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, której wykonanie przez pożyczkobiorcę zostało zabezpieczone umową przewłaszczenia z tego samego dnia, przenoszącą na powódkę prawo własności ruchomości wyszczególnionych w załączniku. Nie można przy tym podzielić stanowiska pozwanych, że zabezpieczeniem udzielonej przez powódkę pożyczki R. N. jest prawo własności ruchomości oznaczonych jedynie co do gatunku, gdyż wskazany w umowie przewłaszczenia załącznik został sporządzony wadliwie jako załącznik do umowy pożyczki. Pozwani nie wskazują, jakie rzeczy co do gatunku miałyby stanowić przedmiot zabezpieczenia zaś sama umowa o przewłaszczenie na zabezpieczenie w swojej treści nie wymienia żadnych rzeczy ruchomych. Przeciwno takiemu stanowisku przemawia również związek czasowy pomiędzy umową pożyczki a umową przewłaszczenia na zabezpieczenie, treść załącznika do tych umów oraz treść zeznań złożonych przez R. N. i M. C.. Nadto zgodzić się należy z argumentacją powódki, że umowy z dnia 6 stycznia 2009 r. zostały zawarte pomiędzy osobami fizycznymi nieposiadającymi odpowiedniej wiedzy prawnej, czy też stałej praktyki w tym zakresie co przemawia za dokonaniem wykładni oświadczeń woli w sposób odpowiadający rzeczywistemu zamiarowi stron i celowi umowy (art. 65§ 2 k.c.).

Zabezpieczenie wierzytelności przez przeniesienie na wierzyciela prawa własności rzeczy ruchomej z równoczesnym ustanowieniem zobowiązania wierzyciela do korzystania z prawa własności tylko w granicach umowy stron jest dopuszczalne, co przesądził Sąd Najwyższy w uchwale Całej Izby Cywilnej z dnia 10 maja 1948 r. C. Prez. 18/48 OSNC III 48 poz 58, a której aktualność potwierdza uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1992 r. II CRN 87/92 OSNCP 3/93 poz 89.

Na podstawie umowy o przewłaszczenie dłużnik -zbywca może zatrzymać przewłaszczoną rzecz oznaczoną co do tożsamości w swoim posiadaniu w charakterze uzgodnionym z wierzycielem. Do istoty przewłaszczenia na zabezpieczenie należy, towarzyszące przeniesieniu własności, umowne ograniczenie własności nabywcy przez jego zobowiązanie się, że będzie mógł zaspokoić się z nabytej w celu zabezpieczenia wierzytelności rzeczy jedynie w razie nie wykonania przez zbywcę- dłużnika zabezpieczonego zobowiązania.(orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1995 r. I CR 7/95 OSNC 12/95 poz 183) Przeniesieniu własności na zabezpieczenie towarzyszy przeniesienie posiadania w formie constitutum possessorium (art 349 k.c.)- dotychczasowy właściciel zatrzymuje rzecz w swoim posiadaniu jako posiadacz zależny albo jako dzierżyciel na podstawie stosunku prawnego jaki strony jednocześnie ustalają. (S. Rudnicki komentarz do Kodeksu Cywilnego Księga druga własność i inne prawa rzeczowe)

Przewłaszczenie na zabezpieczenie musi opierać się na ważnej podstawie prawnej (causa cavendi). Brak tej podstawy, powodujący nieważność przewłaszczenia na zabezpieczenie, zachodzi wtedy, gdy zostało dokonane dla pozorów w celu pokrzywdzenia wierzycieli.

W ocenie Sądu umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 6 stycznia 2009 r. opiera się na ważnej podstawie prawnej, jaką jest umowa pożyczki z dnia 6 stycznia 2009 r. Powódka w sposób odpowiedni do okoliczności wykazała prawdziwość przedmiotowego dokumentu poprzez dowód z przesłuchania stron tej umowy. Oceniając zeznania świadka R. N. i dowód z przesłuchania powódki Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić tym dowodom wiarygodności.

Dowody te są spójne, logiczne, korespondują wzajemnie ze sobą oraz z dowodami z dokumentów. W toku procesu powódka wykazała, że w chwili zawarcia umowy pożyczki posiadała odpowiednie środki na jej wykonanie, przed zawarciem umowy pożyczki znała R. N., profil jego działalności oraz cel zawarcia przedmiotowego kontraktu, R. N. posiadał ruchomości będące przedmiotem sporu i okazał je na życzenie powódki. Pozwany M. B. (2) w trakcie przesłuchania nie wskazał żadnych okoliczności, które podważyłyby wiarygodność przedłożonych przez powódkę dokumentów. Brak wywiązania się przez R. N. ze zobowiązania łączącego go z pozwanymi nie świadczy zdaniem Sądu o nieprawdziwości przedstawionych przez powódkę dokumentów. Tym samym Sąd uznał, że powódka udowodniła prawdziwość umów zawartych w dniu 6 stycznia 2009 r. oraz dołączonego do nich załącznika, w rozumieniu art. 253 zd. 2 k.p.c. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na niej ze względu na to, że pozwani zaprzeczając prawdziwość tych dokumentów prywatnych, obalili dwa domniemania z nimi związane: domniemanie, że oświadczenie (woli lub wiedzy) zawarte w dokumencie prywatnym pochodzi od osoby, która ten dokument podpisała oraz domniemanie, iż dokument prywatny jest autentyczny, a zatem niesfałszowany (K. Knoppek, Komentarz do art.253 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] H. Dolecki [red.], Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykułu 1- 366, LEX/el., 2013).

Sąd uznał również za chybiony zarzut pozwanych, że umowy z dnia 6 stycznia 2009 r. pomiędzy powódką a R. N. zostały zawarte dla pozorów w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. Trafne jest bowiem stanowisko powódki, że nie sposób uznać, że umowa zawarta w 2009 r. miała wywołać wobec pozwanych rzeczywiste, prawdziwe przeświadczenie o zamiarze wywołania określonych skutków (A. Jadliński, Komentarz do art.83 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba [red.], Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, LEX/el., WKP, 2012), skoro w czasie jej zawierania pomiędzy pozwanymi a powódką oraz pozwanymi a R. N. nie istniały stosunki prawne lub faktyczne. Z uwagi zaś za brak dowodów za tym przemawiających, nie można stwierdzić, że przedmiotowe kontrakty oraz załącznik do nich zostały podpisane przez strony z datą wsteczną. Nie świadczy o tym w szczególności okoliczność, że R. N. z tytułu zawartej umowy pożyczki nie dokonał odpowiednich rozliczeń z organem podatkowym. Rozliczenie te nie następują bowiem automatycznie przy zawarciu umowy, lecz w wyniku następczego jej zgłoszenia. Nie wywiązanie się z obowiązku w tym przedmiocie przez pożyczkobiorcę nie podlega jednak sankcjom prywatnoprawnym, lecz sankcjom na gruncie prawa publicznego i przez taki pryzmat winno być oceniane. W związku z powyższym do niniejszego stanu faktycznego, z oczywistych względów nie może mieć zastosowania art. 307 § 3 k.c. dodany ustawą z dnia 29 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw.

Sąd uznał również za nietrafny zarzut pozwanego, że będące w toku postępowanie karne przeciwko R. N.o czyn z art 300 § 2 kk. powoduje bezprzedmiotowość postępowania cywilnego. Co do zasady wiąże Sąd w postępowaniu cywilnym prawomocny wyrok karny skazujący i to tylko co do faktu popełnienia przestępstwa (art. 11 zd. 1 k.p.c.). Postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Śląskiej w sprawie 1 (...)zakończyło się prawomocnym umorzeniem.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi solidarnie pozwanych, jako stronę przegrywającą sprawę. W niniejszym postępowaniu, na niezbędne koszty procesu powstałe po stronie powódki, w rozumieniu art. 98 § 3 k.p.c. składały się: opłata od pozwu w kwocie 1.317,50 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. W związku z tym, że powódka została zwolniona od opłat sądowych częściowo, to jest od opłaty od pozwu powyżej kwoty 500,00 zł, Sąd postanowił zasądzić na jej rzecz od pozwanych łączną kwotę 2.917,00 zł, jednocześnie pozostałą część, to jest brakującą opłatę od pozwu w kwocie 817,50 zł nakazując uiścić pozwanym solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Ś. Ś.). Sama zaś solidarność występująca pomiędzy pozwanymi w zakresie kosztów procesu wynika z brzmienia art. 105 § 2 k.p.c. w związku z art. 369 k.c. Skoro bowiem pomiędzy wierzycielem i egzekwowanym dłużnikiem, który zaprzecza prawu powoda (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1977 r., IV CZ 133/77, LEX nr 8031), zachodzi współuczestnictwo materialne w procesie z art. 841 § 2 k.p.c., to takie współuczestnictwo tym bardziej zachodzi pomiędzy dwoma wierzycielami – co też wynika już choćby z samej istoty zobowiązania.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

Środa Śląska, dnia 5 sierpnia 2013 r.